

A mult homályán nőtt, mint mások,
kisérték jajszó, zokogások
fénylő jejen felé.

Arviz pusztított, földünk rengett,
bilincsbevert rabukként mentek
az órák és napok.

Az ujat nem tudták már varni,
nem volt szabad sehol megállni,
vonult a rabmenet.

Száz gyilkos szem kísérte utján,
sárként taposván fénylő muátján
mégis jövő felé.

Sárgult avarban foskadt lépte
a köny áztatta a földet érte
s ez szent erőt adott.

Bilincset tépve felkiálltott,
és mezdőlt minden szörnyü átok.
Csodás való e nap.

De vérrel írta történelmét
pár óra, pár nap, most már egy hét...
és mégis él a rab :-
magyar lett és szabad!

FORRADALMI IFJUSÁG.

Falvó

